

РЕШЕНИЕ

№ 20283

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4962** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86-чл.92 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ)вр.чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Г. от мъжки пол, [дата на раждане] в общ. С., А.,гражданин на А.,етническа принадлежност-таджик, вероизповедание -мюсюлманин-сунит,семейно положение-неженен,ЛНЧ [ЕГН],с адрес:гр. С., ул. „проф. И. Г.“ №29,против Решение 5871/28.04.2024г. на Председателят на ДАБ при МС.В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради съществено нарушение на административно-процесуалните правила и материално-правните разпоредби.В жалбата се твърди,че анализът на изложената в решението обстановка в А.,е непълна,анализа е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там.Административният орган в противоречие със задължението да установи по категоричен начин, че ситуацията в съответната държава се е подобрила, същият е приел, че насилието в А. не може да се характеризира като безогледно.Това твърдение било невярно и противоречало на чл.75, ал.2 ЗУБ,съгласно който липсата на достатъчно данни за преследване не може да е основание за отказ за предоставяне на статут.Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №5871/28.04.2024г. на председателя на ДАБ - МС със законните последици.В о.с.з. жалбоподателят се явява лично,като се представлява от адв.К.,която поддържа жалбата по изложените в нея

съображения.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС,редовно призован,се представлява от юрк.К.,редовно упълномощена,която счита жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът,като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, от фактическа страна установи:

Първоначално А. Г. е подал молба за международна закрила с Вх.№ВР-13-3908 от 11.09.2023г., след което е регистриран на същата дата и настанен в ПМЗ - Военна рампа.На 18.09.2023г. е изготвена докладна записка с Вх. № ВР - 498, видно от която А. Г. не е изчакал края на административното производство за предоставяне на международна закрила,а напуснал самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е бил настанен.С решение № 21155 от 12.12.2023г.,заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС) е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на А. Г..Постановеният административен акт е връчен лично на чужденеца на 03.04.2024г., след извършен трансфер от Р.Франция, чужденецът е подал молба с рег. №УП-14668 от 03.04.2024г.,с която е отправил искане да бъде настанен в РПЦ - С., „ПМЗ - кв. Военна рампа".На 11.04.2024г. молителят е отправил ново писмено искане в което е изразил желанието си производството по молбата му за международна закрила да бъде възобновено.

Молбата е продиктувана лично от този чужденец,след като му е преведена на разбираем от него език-„дари“,без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист ,чужденецът е регистриран в ДАБ с имена– А. Г. от мъжки пол, роден на 10.03.2001г. в общ. С., А.,гражданин на А.,етническа принадлежност - таджик,вероизповедание-мюсюлманин-сунит,семеино положение - неженен,ЛНЧ [ЕГН],език който владее – пащу/дари. С това съдържание,регистрационен лист е подписан от чужденеца със забележка в края,че текстът му е бил преведен на разбираем от него „дари“ език,без комуникативни пречки,че разбира добре написаното и няма възражения по него.Подписан е също от длъжностното лице на ДАБ-МС,извършило регистрацията,и участвалия в нея преводач.

На 11.09.2023г. А. Г. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№ 146681/11.09.2023г. /л.50/ относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика „дари“ ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци,подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег.№146681/11.09.2023г. А. Г. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е гражданин на А., [дата на раждане] в общ. С.,А.,гражданин на А.,етническа принадлежност-таджик, вероизповедание - мюсюлманин - сунит. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на

основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Декларацията е продиктувана лично от чужденеца, като декларатор; текстът ѝ му е преведен на разбираем от него език-дари, без възражения по написаното и без комуникативни пречки. Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. от 11.09.2023г. на чужденец с имена А. Г. дата на снемане на дактилоскопните отпечатъци-11.09.2023г./л.49/С декларация рег.№146681/11.09.2023г. А. Г., гражданин на А., е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на език „дари“, разбрал е съдържанието ѝ, като е подписал доброволно.

С протокол рег.№УП-146681/18.04.2024г./л.19-21/ е удостоверено провеждане на интервю с А. Г., гражданин на А., от интервюиращия орган на ДАБ-МС-Б. Д., на 18.04.2024 от 10.30ч. до 11.40ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. Г. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика „пашу“ С. Х. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Посочва, че жалбоподателя, в присъствието на преводач потвърждава казаното при попълване на регистрационния лист и че е роден в А. родителите му живеят в А. Твърди че на 03.09.2021г. нелегално напуснал А. Първо заминал за П., където минал транзит, от там заминал за И., където бил един месец. След И. заминал за Турция, където бил около 2 години. Влязъл в България нелегално от Турция. Твърди, че първо подал молба за закрила в Р.България след което заминал за Франция целта му била З. Европа, но заради регистрацията същият бил върнат от френски власти в България. А. Г. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че преди да напусне А. няколко пъти хората на талибаните искали да се присъедини към тях и твърди, че не е имал други проблеми с тях, като в миналото бил спортист. В същото време заявява, че в родината си не е съден, арестуван или осъден. Протокол рег.№УП-№УП-146681/18.04.2024г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто, участвали в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език дари, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него. По административната преписка е приобщена Справка вх. №ЦУ-617/2024г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Ислямска Република А./л.14/Посочено е в края ѝ, че същата е изготвена по “Методологията на ЕСПОУ за изготвянето на информация за страните на произход” на базата на внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края ѝ, без да съдържа мнение, оценка и анализ на ситуацията в тази държава, които да са направени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС. Със становище рег. №УП-14668/22.04.2024г. на Б.Д. – младши експерт в отдел „Производство за международна закрила –

кв.Военна рампа“–РПЦ-С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.С решение №5871/28.04.2024г. на Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, като е извършил преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход А.,както е разгледана бежанската история на жалбоподателят.Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ.Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ.

Ответника,чрез процесуалният си представител в проведеното о.с.з. на 08.10.2024г. е представил справка за актуалното положение в А. с №ЦУ-1525/24.06.2024г.,ЦУ-2032/30.09.2024г. и ЦУ-2033/30.09.2024г.

Жалбоподателят,чрез процесуалният си представител представи два броя покани до жалбоподателят от Ислямски Емират на А.,както и извадки от сайта на МВНР на Р.България за актуалната обстановка в А..

Представените документи от страните са приети,като доказателства с протоколно определение от 08.10.2024г.

При така установеното от фактическа страна,съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване.

Разгледана по същество,съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган председателят на ДАБ и е в кръга на законовите му правомощия по ЗУБ.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му.Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена както обстановката в страната му на произход - А.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което им се отказва предоставяне на исканата международна закрила.

В хода на административното производство има проведено интервю с жалбоподателя.Административният орган е изследвал в мотивите си и данните,

изложени в интервюто. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за хуманитарен статут да извърши всеотна и задълбочена преценка на всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата по произход на родителите му - А., поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред пред компетентен интервюиращ орган при ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюирания в присъствието на преводача и на разбираемия за него език.

Административният орган е спазил изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.), като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява по предоставяне на статут при наличие на предпоставките за това. /л.37/

Заявленията на А. Г. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят не заявява конкретна причина за напускане на А.. В интервюто си пред длъжностни лица от ДАБ, същият твърди, че бил спортист и талибаните искали той да се присъедини към тях, но на него му „писнало“ и затова напуснал А.. Същевременно в интервюто безспорно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изцяло правилен е изводът на решаващия административен орган, че заявените от молителя лични причини за напускане на А. са неотнесими към искането за закрила. Няма нито един

наведен довод от жалбоподателя, че е бил обект на преследване и от някоя организация, която контролира държавата, или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, срещу които държавните органи не могат или не искат да противодействат. Заявените от жалбоподателя твърдения не са конкретни и не се твърди да е извършен конкретен акт на преследване или друго действие от властите срещу етническата група-таджики в А.. Не се твърди и наличие на конкретни актове или действия, основани на националност, пол, или други релевантни по смисъла на ЗУБ причини. Правилно е заключението на органа, че в случая не се установява да е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не се твърди молителят или семейството му да са били заплашвани или преследвани по етнически или религиозни причини. Не се установява спрямо чужденеца да е осъществено преследване, релевантно на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Молителят изрично заявява, че не е бил арестуван или осъждан и срещу него не е оказвано насилие.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсещият закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам избрал да напусне страната си, а не да е бил принуден да го направи поради други причини. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има твърдения или доказателства, че спрямо А. Г. е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход от молителят. При обсъдената от интервюиращият орган представена бежанска история, то може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. Посоченото в бежанската история, свързано с искането на талибаните да се присъедини към тях, не само не е изяснено, но също не се сочи след това жалбоподателят да е бил обект на преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му по произход. Представените покани от Ислямският Емират на А. до жалбоподателят да се присъедини към муджахидините на провинция Н. С., не следва да се приемат като вид мобилизация т.к. не е указано, че същият се задължава и следва да отбие или носи военна служба в страната си. С решение от 19 ноември 2020 г. на ЕС, постановено по дело №С-238/19г. с предмет преюдициално запитване от Административният съд Х., чл. 9, параграф 2, буква д/ във връзка с чл. 9, параграф 3 от Директива 2011/95 СЕС е тълкувал разпоредбата на Директива 2011/95. Съгласно тълкуваната хипотеза - по чл.9, ал.2, буква д) от

Директива 2011/95, действията на преследване могат да приемат и формата на " д) наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия,когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2;" видно е, че чл.8, ал. 5, буква д) от ЗУБ възпроизвежда идентично разпоредбата на директивата като форма на преследване.Настоящият състав следва да отбележи ,че по делото липсват доказателства жалбоподателят да е бил мобилизиран или да му са изпращани призовки процесните покани само дават възможност при желание жалбоподателят да се присъедини към муджахидините.

В този смисъл правилен се явява изводът,който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения,които не са релевантните за настоящото производство,нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.Съдът счита,че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ.Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии,предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут,се сочат в чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция /т. 1/ или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание /т. 2/, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт /т. 3/. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход **А. Г.** да е изложен на реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание,каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съдът,правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на

безогледно насилие. За разлика от чл.9, т.1 и 2 ЗУБ и чл.15, б.,а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *E., C-465/07*, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ (*‘concept of a sliding-scale’*) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая молителят не доказва *специфичен риск* по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС/твърдяно в жалбата/, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него *общ риск* по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело *D., C-285/12*, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“ Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка,

публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *S. v I.* по жалба № 37201/06—§§ 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *C. v the U. K.* по жалба № 22414/93 – §§ 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07 - §§ 119-122). Изготвеният по този ред доклад на ЕСПОУ с информация относно А. като държава на произход от м.02.2024г. (<https://easo.europa.eu>) съдържа следните основни моменти. Първо и най-важно, ситуацията със сигурността в А. се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. Талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А.. Това създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено за жените и момичетата. Лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво.

Второ, на регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Експулсирането на афганистански граждани от П. продължава. Съобщава се, че 400 000 души са били депортирани от П. в А. от октомври 2023 г. Китай също поддържа дипломатически и икономически отношения с талибаните и има планове не само да предоставя хуманитарна помощ, но и да инвестира в страната. На 24.11.23 г. талибаните изпратиха първия си посланик в Китайската народна република. Въпреки че говорителят на китайското външно министерство не потвърди признаването на талибанското правителство, той подчерта, че от китайска гледна точка А. не трябва да бъде изключван от международната общност. /л.14-16/

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за А. Г. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност,

каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че **А. Г.** би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му като спортист от националният отбор по гимнастика на А.. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. **А. Г.** не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото **А. Г.** е пълнолетен и нежен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че деклариранията от **А. Г.** причина да напусне А. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се установи в страна с по-висок стандарт/в 3. Европа-задържан и върнат от Франция/, с оглед на което не е бежанец, а мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН. Индивидуалните фактори **А. Г.** да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на афганистанска територия в разрез със забраната по чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. Г.**, [дата на раждане] в общ. С., А., гражданин на А., ЛНЧ7003060723, срещу Решение №5871/28.04.2024г. на Председателят на ДАБ при МС с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: